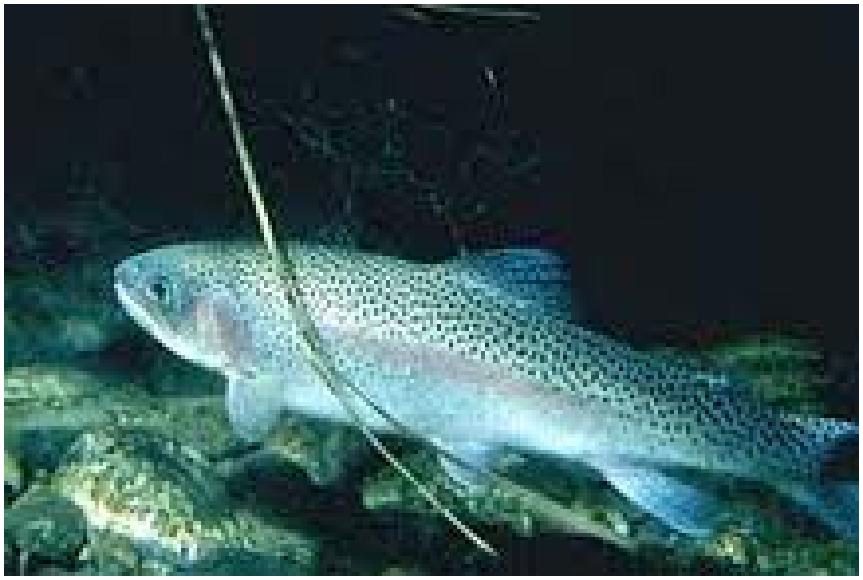
Parašė zvejams.lt
Šeštadienis, 25 Birželis 2011 14:04

Apskritai, ar verta tikėtis didelių upėtakių negiliose sraunumose (tarkim > 0.5 m), jei šalia nėra gilių duobių?
Vidutinėse upėse tikrai verta. Užtenka, kad upėtakiui būtų kur pasislėpti - didelis akmuo, pagalys, paplautas krantas visiškai tinka ir gylis turi mažai įtakos. Apskritai pastebėjau, kad vidutinėse upėse (na tokiose, kur pasistengus jau galima rasti vietų paplaukioti) visokios gilios lėtos sietuvos upetakių yra beveik ignoruojamos, užtai ten galima tikėtis lydekų ar pan.
Upėtakiui reikia srovės. Giluma be srovės nieko verta. Kuo stipresnė srovė kuo gilesnėje vietoje, tuo geriau, bet srovė yra svarbiau. Visai kitaip yra mažose upėse (tokiose, kurios dabar čiurlena kaip nestipriai atsuktas buitinis kranas ir sraunumų, kaip tokių, apskritai nelikę. Stambiems upėtakiams jau reikia duobių, sietuvų ar bebrų užtvankų, tame tarpe ir pavasarį, kai vandens sočiai. Kuo upė didesnė, tuo labiau dideli upėtakiai mėgsta srovę, ypač vasarą.
Ar jums visada pasiteisina teorija, kad gylis upėtakio buveinėje turi būti bent dvigubai didesnis, nei jo paties ilgis?
Ko gero visai teisingai pastebėta, bet čia tikrai nėra taisyklių be išimčių. Man pasiteisina ne visada.
Ir jei taip, tai įdomu, kiek toli nuo gilių buveinių dideli upėtakiai gali nuklysti, jei išplaukia maitintis?
Kad nelabai jie kur ir plaukia (imami upėtakiai). Sėdi slėptuvėje ir tiek, tačiau masalą pamato ir puola tikrai iš didžiulio atstumo. Mažiai tai labiau linkę maltis be jokios sistemos..
Subrendo mintis pradėti ignoruoti kai kurių upelių ištisus seklesnius ruožus (kur nėra bent apie metrą gylio) Ką jūs apie ta manote?
Daugiau dėmesio reikėtu kreipti į srovės intensyvumą ir slėptuvių buvimą (po vandeniu gulintys pagaliai, akmenys, paplovimai, kranto pakaros), o ne gylį. Jeigu, tarkim, stipri bet labai sekli sraunuma, kurioje guli kažkoks kliuvinys ir už jo susiformuoja pusmetrio pagilėjimas - tai yra potenciali vieta imamam upėtakiui. Aišku, pageidautina, kad tas pagilėjimas būtų pakankamai ilgas. Kitas seklus ir geras variantas - paplautas krantas. Tarkim upė teka beveik lygiai, tačiau dėl lengvo vagos sukimo i vieną kažkurią pusę ar dėl kliuvinių (du trečdaliai vagos apaugę žolėm arba aukščiau tos vietos vaga beveik užklota šakomis ar pan.) palei vieną krantą srovė yra stipresnė, nei palei kitą ir dėl to tas krantas po vandeniu yra paplautas (aš tai vadinu pakara). Net jeigu ten gylis ir tik pusė metro, toks krantas yra labai gera (ko gero net geriausia)

vieta stambiems upėtakiams vidutinėse upėse. Geros vietos dideliems upėtakiams yra ir žemiau slenksčių. Mažose upėse ir maži, ir dideli upėtakiai užima panašias vietas (kuo daugiau vandens, tuo geriau), todėl ten nėra ką aiškintis.